

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 689/2016-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudov Marianny Mochnáčovej a Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Jančim, advokátska kancelária, Dončova 1451/21, Ružomberok, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 335/2015 z 29. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu

k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 335/2015 z 29. apríla 2016 porušené neboli.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 689/2016-13 z 9. novembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na ochranu vlastníctva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 335/2015 z 29. apríla 2016.

2. Uznesením č. k. I. ÚS 689/2016-13 z 9. novembra 2016 ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 81/2014 z 1. októbra 2014, a to pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že žalobou podanou 22. marca 2013 Okresnému súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sa v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 142/2013 žalobkyňa ([REDAKOVANÉ], ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti sťažovateľovi ako žalovanému zaplataenia sumy 22 500 € s prísl., a to z titulu vrátenia pôžičky, z dôvodu ktorej mala žalobkyňa uvedenú peňažnú sumu 21. septembra 2010 poukázať na bankový účet

sťažovateľa. Okresný súd rozsudkom z 30. januára 2014 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a sťažovateľa zaviazal zaplatiť jej žalovanú sumu spolu s úrokom z omeškania, ako aj trovy konania. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 81/2014 z 1. októbra 2014 rozsudok okresného súdu v merite veci ako vecne správny potvrdil (vo výroku o trovách konania bol rozsudok okresného súdu zrušený a v tomto rozsahu mu bol vrátený na opätovné konanie a rozhodnutie, pozn.). Dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 335/2015 z 29. apríla 2016 ako neprípustné odmietol.

4. V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie označených základných práv a práv v príčinnej súvislosti s neodôvodnenosťou a nepreskúmateľnosťou rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý ako dôvod prípustnosti dovolania nezohľadnil absenciu odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu, ako aj krajského súdu o viacerých zásadných v konaní vyjdúcich najavo protichodných skutočnostiach, ktoré v podstatných bodoch oslabujú východiskové premisy ich rozhodnutí. Podľa sťažovateľa ho okresný súd a následne aj krajský súd zviazali zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu s príslušenstvom aj napriek tomu, že žalobkyňa nepreukázala, žeby bola niekedy uzavrela so sťažovateľom zmluvu o pôžičke, čo sťažovateľ tiež popiera. Konajúce súdy sa tiež podľa sťažovateľa nevysporiadali s tým, že počas dokazovania vyšlo najavo, že o poskytnutí pôžičky nejednal so žalobkyňou sťažovateľ (ani samotná žalobkyňa to nepreukázala), ktorý o akejkoľvek pôžičke nemal vedomosť, ale s ňou o tom jednal svedok [REDACTED] (ďalej len „svedok“), ktorý však na takéto konanie nemal splnomocnenie od sťažovateľa, a teda nekonal v mene a na jeho účet, ale tak konal v prospech sťažovateľovho brata [REDACTED] (ďalej len „brat sťažovateľa“), ktorý podľa zistených skutočností mal dokonca žalobkyni zaplatiť „... 6 – 7 splátok po 450,- Eur...“, ktoré mal odovzdať žalobkyni prostredníctvom označeného svedka a o zaplatení ktorých majú svedčiť bankové výpisy (sťažovateľ v sťažnosti neuviedol, o koho bankové výpisy malo ísť, pozn.), pričom aj napriek uvedeným zisteniam konajúce súdy tieto splátky nezohľadnili ani pri určení výšky dlžnej sumy a uspokojili sa iba s ničím nepreukázaným tvrdením žalobkyne a svedka, že malo ísť o splácanie iného dlhu sťažovateľovho brata, ktorého existenciu však tiež nijako nepreukázali.

5. Sťažovateľ poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky (25 Cdo 98/2000, 33 Cdo 3912/2010) tiež uviedol, že konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach nezaujali stanovisko ani k skutočnosti, že v zmysle tejto judikatúry o uzavretie zmluvy o pôžičke môže ísť aj v prípade, ak veriteľ poukáže peňažné prostriedky, ktoré prenecháva dlžníkovi na bankový účet tretej osoby označený dlžníkom. Nadväzne na uvedené sťažovateľ uviedol, že súdy v danej veci rozhodli iba na základe jedinej preukázanej skutočnosti, a to že žalobkyňa žalovanú sumu previedla 21. septembra 2010 na účet sťažovateľa bez toho, aby bol preukázaný právny dôvod poskytnutia tejto sumy sťažovateľovi, t. j. bez toho, aby bolo preukázané, „... kto, kedy a za akých okolností uzatvoril zmluvu o pôžičke...“, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ tiež podotkol, že jediný nárok, ktorého by sa voči nemu mohla žalobkyňa domáhať, by bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý (nárok) by však už v čase podania žaloby bol premlčaný, k čomu súdy tiež nemali podľa sťažovateľa zaujať stanovisko. Napokon sťažovateľ uviedol, že v merite veci konajúce súdy sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali ani s tým, aký postoj zaujali k listinnému dôkazu predloženému a vyhotovenému samotnou žalobkyňou označenému ako „Zmluva o pôžičke z 10.5.2012“, v ktorej „... navrhovateľka sama vyhlasuje, že poskytla pôžičku 22.500,-Eur [redacted] na dobu do 30. 8. 2012. Je nanajvýš podozrivé a mnohému napovedajúce, že na prvom pojednávaní, kde bola navrhovateľka prítomná aj na opakovanú otázku súdu a právneho zástupcu sťažovateľa zopakovala, že ona žiadnu korešpondenciu neposielala sťažovateľovi, pričom existenciu tejto dohody priznala až potom čo bola predložená súdu. Táto listina, ako priznala navrhovateľka, ňou vyhotovená dokazuje, že veľmi dobre vedela komu a prečo požičiava, že to nie je sťažovateľ, a že zmluvu o pôžičke uzatvárala s [redacted], ktorý nie je účastníkom daného konania. To, že zažalovala sťažovateľa aj vysvetlila s odôvodnením, že podľa jej názoru [redacted] je nemajetný.“

6. Sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol:

„... konanie svedka [redacted] nemôže zaväzovať sťažovateľa. Navyše, sťažovateľ ak s navrhovateľkou pred poukázaním sumy na jeho účet nejednal, objektívne nemohol s menovanou uzatvoriť žiadnu zmluvu a ani zmluvu o pôžičke. Záväzky zo zmluvy o pôžičke vznikajú jedine v prípade platného uzatvorenia zmluvy o pôžičke, ktorá je rovnako ako iné

zmluvy dvojstranným právnym úkonom. Zmluva o pôžičke nemôže vzniknúť na základe jednostranného právneho úkonu - poukázania peňazí na určitý bankový účet...

Na uzatvorenie zmluvy o pôžičke je nepostačujúce poskytnutie určitého plnenia inej osobe, ale je potrebný dvojstranný právny úkon, obligatórnou náležitosťou ktorého je prijatie záväzku zo strany dlžníka vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Takýto záväzok sťažovateľ voči osobe navrhovateľky nikdy neprijal, a v konaní ani nebolo preukázané, že by takýto záväzok prijal... V tomto smere dôkazné bremeno ťažilo navrhovateľku, ktorá ho zjavne neuniesla...

██████████ na seba nikdy neprevzal záväzok vrátiť peňažné prostriedky navrhovateľke v určitej dobe, nikdy mu nebol doručený žiadny návrh na uzatvorenie zmluvy o pôžičke a preto logicky žiadny návrh neakceptoval a preto nemohol uzatvoriť zmluvu o pôžičke a takúto zmluvu s osobou navrhovateľky neuzatvoril. Nikoho nikdy nepoveril uzatvorením zmluvy o pôžičke v jeho mene a preto konanie iných osôb ho nezaväzuje a nemôže zaväzovať.“

7. Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva ██████████... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na vlastníctvo majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu č. 1 k dohovoru, ako aj jeho právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 335/2015 zo dňa 29. 4. 2016..., porušené boli.

2. Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 335/2015 zo dňa 29. 4. 2016... a vec sa vracia tomuto súdu aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania vo výške 363,79,-Eur, ktoré je Najvyšší súd SR... povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

8. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci za najvyšší súd písomne vyjadrila jeho predsedníčka listom č. k. KP 3/2017-6, Cpj 7/2017 z 9. februára 2017 a k vhodnosti ústneho prejednanía veci sa právny zástupca sťažovateľa vyjadril listom z 30. januára 2017.

8.1 Predsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedla:

«K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti (t. j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktorou žalovaný odôvodnil prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., dovolací súd odkázal stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná sťažovateľom taktiež považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktorá ako už holo vyššie uvedené je relevantným dovolacím dôvodom avšak prípustnosť dovolania nezaložila.

Najvyšší súd vychádzal z názoru, že len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“...

Dovolací súd je názoru, že námietka sťažovateľa vo vzťahu k nedostatkom odôvodnenia nie je dôvodná. Dovolací súd zdôrazňuje, že za vadu konaniu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa...

Najvyšší súd ponecháva rozhodnutie o sťažnosti na úvahe ústavného súdu a pre prípad ďalšieho konania súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.»

8.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení k vhodnosti ústneho pojednávania uviedol:

„... sťažovateľ súhlasí s upustením od ústneho pojednávania pred Ústavným súdom v danej právnej veci, nakoľko podľa jeho mienky nie je možné očakávať, že by v rámci ústneho pojednávania boli zistené nové okolnosti rozhodujúce pre objasnenie danej veci.“

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07).

12. Najvyšší súd svoje napádané uznesenie v podstatnej časti odôvodnil takto:

«V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu...

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné...

Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesné prípustné...

... neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p...

Žalovaný v dovolaní výslovne namietal vadu v zmysle § 237 písm. f) O.s.p., ktorá mala spočívať v tom, že okresný súd sa nevyporiadal s dôkazmi, nezistil správne skutkový stav veci a jeho rozhodnutie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné...

... Dovolateľ svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. nezaložil na tvrdení, že súdy mu odňali, či upreli niektoré z jeho procesných oprávnení priznaných mu občianskym súdnym poriadkom, ale namietal vady súvisiace s dokazovaním, hodnotením dôkazov, ktoré podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nie sú považované za odňatie možnosti konať pred súdom...

... Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f) O.s.p. (viď R 125/1999). Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), ktorá však

zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p...

...Tzv. iná procesná vada (v § 237 O.s.p. neuvedená) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad tejto prejednávanej veci...

K námietke nepreskúmateľnosti (t.j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktorou žalovaný odôvodnil prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ako už bolo vyššie uvedené je relevantným dovolacím dôvodom avšak prípustnosť dovolania nezakladá.

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“... Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a obsahuje vysvetlenie všetkých dôvodov, ktoré boli v prejednávanej veci pre posúdenie žalobného nároku podstatné.»

13. Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa postupoval v súlade so zjednocovacím stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 a podľa ktorého nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia zakladá nie len inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou by bolo možné odôvodniť už prípustné dovolanie, ale môže založiť aj samotnú prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, avšak iba vo výnimočných prípadoch. Najvyšší súd však takéto „výnimočné“ nedostatky dosahujúce až intenzitu neudržateľného „justičného omylu“ v odvodnení rozhodnutia krajského súdu nevzhladol, a teda ani nemohol konštatovať prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP.

14. Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 C 142/2013 z 30. januára 2014, ako aj z potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 81/2014 z 1. októbra 2014 je zrejmé, že sťažovateľ bol zaviazaný vrátiť žalobkyni sumu 22 500 € s úrokom z omeškania počnúc od 22. septembra 2011 do zaplatenia, ktorá bola žalobkyňou 21. septembra 2010 skutočne poukázaná bezhotovostným prevodom v prospech jeho bankového účtu, pričom žalobkyňa v poznámke pri tomto bezhotovostnom prevode uviedla, že tak urobila z titulu „pôžičky“. Inými slovami, sťažovateľ bol zaviazaný vrátiť žalobkyni to, čo skutočne od nej fakticky dostal, čo sťažovateľ napokon ani nepoprel, a pokiaľ ide o sťažovateľom spochybnený právny dôvod poukázania mu tejto finančnej čiastky, o ktorom napokon vedel z poznámky uvedenej žalobkyňou pri bezhotovostnom prevode, a to že táto finančná čiastka mu bola poukázaná z titulu „pôžičky“ (zmluva o pôžičke nemusí mať obligatórne písomnú formu, pozn.), tak aj napriek tomu, že o žiadnej pôžičke nemal mať údajne vedomosť, si túto finančnú čiastku nedobromyseľne ponechal, t. j. nevrátil ju žalobkyni a ani nezisťoval, komu ďalšiemu ako prípadnému dlžníkovi zo zmluvy o pôžičke by mal túto finančnú čiastku postúpiť. Uvedené zistenia sa javia ako postačujúce na odôvodnenie záverov vo veci konajúcich súdov a nepredstavujú extrémny prípad vybočenia z medzí na vec aplikovaných zákonných ustanovení, a teda takéto zdôvodnenie, tak ako to konštatoval aj najvyšší súd, nepredstavovalo výnimočný prípad majúci až intenzitu „justičného omylu“, ktorý by

zakladal kompetenciu najvyššieho súdu ingerovať do dovolaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu prostredníctvom pripustenia dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, tak ako sa toho domáhal sťažovateľ.

15. Vzhľadom na všetky uvedené argumenty ústavný súd dospel k záveru, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 335/2015 z 29. apríla 2016 nebolo porušené základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako ani základné právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 dodatkového protokolu, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

16. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd nezistil namietané porušenie sťažovateľom označených základných práv a práv zaručených v ústave, dohovore a dodatkovom protokole, ústavný súd už nerozhodoval ani o sťažovateľom uplatnenom nároku na úhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017